

สี่พันตร

บทที่ 21

ไม่น่าแปลกใจ ที่นายร้อยเอกภักดี กลับทำให้สาว ๆ สนใจมากกว่า ชลัมภู ลอรัช หรือกวินเสียวอีก รูปลักษณะที่แตกต่าง เป็นไปในทางบวก ผอมยาวและหมวดเครารกครึ้มไม่ได้ขัดตา กลับยิ่งทำให้น่าดู

คุณหญิงเจิดที่เข้ามาสั่งให้คุณวันดีจัดการเรื่องอาหารการกิน จำเป็นต้องเรียกให้ชายหนุ่มต่างถิ่นร่วมวงรับประทานอาหารกลางวัน ด้วย โต๊ะถูกต่อยาว บ้านพักรับรองแห่งนี้มีอุปกรณ์พร้อมพรั่ง เพราะแต่ละครั้งที่เปิดใช้ก็มักจะต้องรับรองผู้คนหลายสิบคนเสมอ

นายทหารหนุ่มจากหัตดิน มีสีหน้าท่าทีไว้ตัว ปรกาศตาคมกล้าไม่ต่างจากชลัมภู ผิดกันตรงที่ว่าคนหนึ่งนั้นเป็นหนุ่มใหญ่ ที่มีรูปลักษณะบึกบึนท่าทีกร้าวกระด้าง ผิวพรรณหยาบกร้าน แต่อีกคนหนึ่งซึ่งอ่อนเยาว์กว่ากลับมีโครงหน้าแบบชายที่ดูงาม ผิวสีทอง ดุละเอียดเกินชายชาติทหาร จมูกโด่ง คิ้วหนานัยน์ตาคมวาววาบ สะท้านใจสาว ๆ มือที่จับช้อนส้อมประกอบด้วยข้อนิ้วที่แข็งแรงแต่ดูดี ปลายนิ้วสะอาดตัดเล็บสั้นเป็นรูปมนประณีตร่างหนามีเค้าโครงที่น่ามอง หลังไหล่ตั้งตรงเหมือนจะไม่ยอมก้มการอะไร

สาว ๆ ชำเลียงมองแล้วเอียงหน้ากระซิบกระซาบหัวเราะกัน ขณะที่ครูพรนิ้วหน้าขมิงตาใส่ครั้งแล้วครั้งเล่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับอภิรดีซึ่งเป็นหลานสาวของเธอเอง

นายร้อยเอกหนุ่มมิได้อยู่ในสายตาของคุณหญิงเจิด ซึ่งมัวแต่หมกมุ่นครุ่นคิดถึงแม่สาวน้อยสวยใสท่าทางสงบเสงี่ยมเรียบร้อยที่นั่งอยู่ในระหว่างเพื่อน ๆ สาวนาฏศิลป์นั่งเรียงแถวหันหน้าเข้าหากัน คุณหญิงจำต้องไล่เรียงถามไถ่ไปตามลำดับเพื่อไม่ให้ดูเหมือนว่าเธอกำลังจับตามองทิพย์เป็นพิเศษ

จากมารศรี ชูลี ศรีวิไล แล้วก็มาถึงแม่สาวที่เป็นที่หมาย
“เธอชื่อทิพย์หรือ”

“ค่ะ”

“มาจากที่ไหน”

“ทางเหนือค่ะ”

“เป็นคนไทยหรือเปล่า เสียงพูดเธอเพี้ยน ๆ นะ” สายตาคมเฉียบ เข้มมองอย่างเพ่งพิศ หากความเอ็นดูไม่พบ

“ดิฉันเป็นชาวโสฬสค่ะ ครอบครัวย้ายมาทำอะไรทำสวนอยู่ทางเหนือ ดิฉันเดินทางไป ๆ มา ๆ สำเนียงเสียงพูดจึงเป็นอย่างนี้”

“เป็นชาวโสฬส มีนาซี หน้าตาท่าทางเธอถึงได้ไม่เหมือนคนไทย อืม... ชาวโสฬสเข้ามาทำมาหากินที่นี่มากอยู่นี่”

“นั่นซินะคะ คุณหญิง” ครูเฉลียวยิ้มแป้นเออออ

คุณหญิงคาดคั้นต่อ “เธอเรียนรำไทยจากที่ไหน เรียนมานานเท่าไร แล้วมารวมกลุ่มไต่ยังงักันในเมื่อเธอไม่ใช่คนไทยสักหน่อย”

สายตาทุกคู่พุ่งมาจับอยู่ที่ใบหน้าสวยใสที่เจือยิ้มสงบเสงี่ยม ดวงตาของนายทหารหัตดินวาววาบจับจ้องเธออย่างรอคอยคำตอบ ขณะที่ลอรัชและ ชลัมภู ก็ดูจะตั้งเครียดขึ้นด้วยความกังวล

น้ำเสียงหวานหยอกเฝ้าของอภิรดีแทรกขึ้นมาเมื่ออีกฝ่ายยังเงียบ
“ทิพย์ได้รับสิทธิพิเศษ...เป็นกรณีพิเศษ...ค่ะ”

คุณหญิงหันขวับทันที

“เอ๊ะ สิทธิพิเศษอะไรกัน”

สายตาดูดีดิงของครูพร ทำให้อภิรดีต้องเงยบ เสดหันไปหัวเราะคิกคักกับเพื่อน คุณหญิงเจิดขมวดคิ้วมองทิพย์อย่างรอคอยคำตอบ

ใบหน้าสวยใสไม่แสดงพิรุช น้ำเสียงตอบอ่อนราบรื่น

“ดิฉันเป็นชาวโสฬสจึงได้รับการคัดเลือกให้มา เพื่อแสดงศิลปะประจำชาติถวายพระสุนิสาส์ซึ่งเป็นชาวโสฬสค่ะ”

“เอ๊ะ พระสุณิสาเป็นชาวโสฬสหรือ”

“ขอรับคุณหญิง” ร้อยเอกลอร์ชรีบตอบ

“แปลกจริง หัสตินกับโสฬสอยู่คนละทิศ ทำไมถึงมาเกี่ยวพันกันได้”

“คงจะเป็นเหตุผลทางการเมืองนะคะคุณหญิง” คุณวันดีพูด

“อาจจะเป็นบุพเพสันนิวาสก็ได้ล่ะคะ” ครูเฉลียวว่า

บุพเพสันนิวาส... ทิพย์สีหน้าเงื่อนงำ หลบตามองโต๊ะ...

ภาพขององค์ชายภควัดที่ฝากรักในยามเป็นหนุ่มน้อยสาวน้อยเมื่อหกปีที่แล้ว ย้อนกลับมาโยกคลอนจิตใจ เธอรู้สึกถึงโลดยินดีเมื่อมีการสู่ขอ... ตระเตรียมมากมายเพื่อเดินทางไปเข้าพิธีสมรส... .. หากครั้งต่อมา เธอต้องทำให้มีความสุขกับการเสียดสละ เพื่อให้ชีวิตใหม่แก่น้องสาวฝาแฝดผู้อำภพ แต่แล้วกลับปรากฏว่าทุกอย่างไม่เป็นไปตามที่เธอคาดคิด.....

เธอไม่ได้ตำหนิโทษว่า เมื่อน้องไม่ได้ทำตามสัญญาที่ได้ให้ไว้ แต่กลับคล้ายใจปล่อยให้เธอรับโทษแทนด้วยชีวิต...!

แม้คำรายงานของนางระพีและการเสียชีวิตของท่านหญิงศศิประภาจะทำให้เธอเจ็บปวดผิดหวัง แต่เธอก็ยังไม่เชื่อคำกล่าวหาที่ว่าน้องมักใหญ่ใฝ่สูง ร่วมมือกับสหายชั่วคิดทำการร้ายต่อแผ่นดินขององค์สวามี แต่ว่าพระบัญชาของเสด็จลุง เป็นสิ่งที่ต้องกระทำตามด้วยความจงรัก แม้ต้องพลีชีวิต

หากเธอทำการสำเร็จ ส่งน้องนางไปเฝ้าพระแม่เจ้าจันทร์ในสรวงสวรรค์ พระหทัยขององค์ชายคงต้องแหลกสลาย เท่าๆ กับความเสียใจอย่างที่สุดของเธอเอง.....

เธอไม่เห็นสายตาดูอีกหลายคู่ที่จับมอง ไม่เห็นว่าในสีหน้าเคร่งขรึม ดวงตาของนายทหารจากหัสตินเป็นประกายเจิดจ้า...

“ฉันอยากเห็นนาฏศิลป์โสฬสจริงๆ ขอชมบ้างได้ไหม”

เธอผินยิ้ม “ด้วยความยินดีค่ะ”

“คงจะสวยงามมาก ผมอยากเห็นเร็วๆ จังเลยครับ”

ท่าที่กรุ่มกริมของร้อยเอกกวินที่นั่งอยู่ทางด้านเดียวกับพวกผู้ชายเรียกให้สายตาทุกคู่หันมา เขาเหลียวตาหยอกเย้าทำให้สาวๆ ขัดเขิน

ทิพย์ตอบว่า “เราต้องซ้อมรำไทยกันก่อนค่ะ”

“คุณทิพย์รำไทยได้สวยไม่แพ้สาวไทย ผมอยากเห็นจริงๆ ว่าศิลปะของโสฬสจะสวยงามแค่ไหน” เขายังปั้นคำหวาน

ส่วนร้อยเอกภักดีก็จ้องมองเธอเหมือนจับผิด ทิพย์มองไปพบครั้งใดก็ต้องรู้สึกอึดอัดไม่สบายใจ

ไม่ใช่ความเป็นชาประกายแกร่งกร้าวของดวงตาคู่หนึ่งที่ทำให้ทิพย์สะดุดใจ แต่เป็นความรู้สึกคุ้นเคยและความทรงจำที่ลางเลือน เธอมองสลัมภูเหมือนจะบอก

องค์กรักษ์หนุ่มกลับไม่ได้รู้สึกผิดสังเกต.....

พวกผู้ชายจับกลุ่มพูดคุยกัน ขณะที่สาวๆ ถูกครุพรกันไว้อีกทางหนึ่ง กลุ่มสาวชนกระชิวางแผนกันก่อนจะผลักไสแสงเดือนให้ยกถาดเครื่องดื่มเข้าไปบริการ สาวๆ ที่คอยแอบมองหัวเราะกันคิกคักเมื่อแสงเดือนแก่งซวนหนุ่มๆ พุดคุยเพื่ออวดเพื่อนๆ

ลอร์ชและกวินตอบโต้เธออย่างครึกครื้น

เพื่อนๆ เธอยังไม่พอใจ พยักพืดไปทางหนุ่มใหญ่จากโสฬสและนายร้อยเอกจากหัสติน แสงเดือนลี้วตารับการท้าทายขยับถาดเครื่องดื่มเข้าไปหา ทว่าดวงตาวาบว็บในสีหน้าเคร่งขรึมของคนทั้งสองทำให้เธอประหม่าจนต้องถอยกลับออกมา

“อ้าว ไม่เก่งจริงนี่นา ยังไม่ทันพุดก็ถอยแล้ว” เพื่อนๆ เธอแก่งเยาะเย้ย

“ก็ครุพรทำตาเขียวแล้วนี่ ฉันไม่อยากจะโดนหมายหัว”

อภริดีพุดว่า “เธอเป็นคนโปรด น้ำพรไม่ว่าหรอก ว่าแต่เห็นใกล้ๆ แล้วเธอว่าใครน่าสนใจที่สุดล่ะ”

“หนุ่มหัสตินชี่ หล่อยังกับพระเอกหนึ่ง”

“หมวดครารกๆ นั้นนะ พระเอกหนึ่ง”

“เธอไม่รู้อะไร นั้นแหละ เสน่ห์ละ”

พิสมัยถามว่า “อ้าว แล้วพี่ชายของทิพย์ล่ะ”

“นั่นฉันยกให้อภินิหารไปนานแล้ว ดุยังกับอะไร ฉันไม่เคยสนใจสักหน่อย”

“อ้อ ฉันก็ไม่สนใจแล้วเหมือนกัน ตอนนี้มีหนุ่มหล่อๆ มาให้เลือกอีกตั้งสามคน พี่ชายคุณน้อยไม่มีความหมายอีกแล้วละ”

ทิพย์ได้ยินแต่ทำเป็นไม่สนใจ

นายทหารหนุ่มจากหัสตินยังมองมาครั้งแล้วครั้งเล่า ด้วยสีหน้าเคร่งขรึมจับสังเกต เขาไม่หลบเมื่อตาสบตา ทิพย์เป็นฝ่ายหันหนีสงสัยจริงๆ ว่าเขามองผู้หญิงทุกคนแบบนี้ หรือว่ามีอะไรอยู่ในใจกันแน่.....

นายร้อยเอกภักดีและชลัมภู ถูกจัดให้พักร่วมกับหมู่ทหารที่มาใช้สถานที่ฝึกซ้อม ชลัมภูเฝ้ามองการฝึกด้วยความสนใจ มีโอกาสเมื่อไรก็เข้าไปพูดคุย

นอกจากลอร์ชและตัวเขา ไม่มีใครรู้ว่าทหารกลุ่มนี้ถูกส่งมาประจำการเพื่อรักษาความปลอดภัยให้แก่หญิงสาวในคณะนาฏศิลป์ โดยยกการฝึกซ้อมเฉพาะกิจอื่นขึ้นมาบังหน้า บัดนี้ป้อมยามตลอดรอบรั้วทั้งสี่ด้านมีผลประจำการ และมีการจัดยามเดินตรวจตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง ไม่มีใครเล็ดลอดเข้ามาได้โดยไม่ถูกพบเห็น... แม้แต่คุณหญิงเจิดยังต้องรายงานการเข้าออกกับพลยามที่ประตูหน้าอย่างเคร่งครัด ทำให้เธอขมวดคิ้วนี้วหน้าด้วยความไม่พอใจ

ดีกแล้วแต่ว่าทิพย์ยังลืมนิดๆ ทัวบริเวณตกอยู่ในความเงียบคนในตึกกำลังหลับไหล

ทิพย์ขยับไปที่หน้าต่าง ท้องฟ้าสะอาดสว่างเห็นดวงดาวระยับและพระจันทร์ค่อนข้างดวง ต่ำลงไปที่เก้าอี้ริมสนาม แสงไฟในบริเวณทำให้เธอเห็นเงาร่างของคนที่ยังไม่ยอมหลับยอมนอน

ชลัมภู.....

แม้ถูกขีตค้น ก็กล้าแกงไว้ด้วยฐานันดรของตัวเองและความแกร่งกร้าวดุติของนายทหารกล้า แต่ข้อกังขาเกี่ยวกับนายทหารหนุ่มจากหัสติน คอยรบกวณจิตใจ เธอตัดสินใจพาตัวเองออกจากตัวตึกทางประตูเล็กด้านข้าง

“ชลัมภู...”

ร่างใหญ่ได้ยินเสียงเคลื่อนไหว หันมาก่อนจะได้ยินเสียงกระซิบเรียกด้วยซ้ำ

“ดีกปานนี้แล้วองค์หญิงเสด็จออกมาทำไม.....”

“ฉันมีเรื่องจะบอก”

“เรื่องอะไรพะยะคะ”

“ร้อยเอกภักดี... ฉันรู้สึกคุ้นมาก เขาเหมือน...” เธอหยุดพูดองครักษ์หนุ่มมองเธออย่างแปลกใจ “เหมือนใครพะยะคะ” เหมือนองค์ชายภควัด... ทิพย์อยากจะทำบอก แต่ชลัมภูคงจะหัวเราะเยาะเธอเป็นแน่

“เหมือน... องครักษ์ขององค์ชายภควัด”

“ทรงแน่พระทัยหรือ พระองค์เห็นเขาค้างสุดท้ายนานเท่าไรแล้ว”

“ก็นานแล้ว...” ไซ้ หกปีนับว่านานมาก ทิพย์นั่งทบทวน “ความจริงก็ไม่ค่อยแน่ใจ... แต่ว่าฉันรู้สึกคุ้นมาก ยิ่งกว่านั้น... เขามองฉันแปลกๆ ทำให้รู้สึกไม่สบายใจเลย”

“เขาก็คงมองคนอื่นเหมือนๆ กันเพียงแต่พระองค์ไม่ทรงทราบ”

“เขาจ้องฉันนานๆ สีหน้าและสายตาเขาเหมือนมีความในใจ” เธอพยายามจะอธิบาย “มันไม่เหมือนที่คนทั่วๆ ไปที่ไม่รู้จักกันจะมองกัน คล้ายจะจับสังเกตและ... ขุ่นเคือง... โกรธ... ฉันไม่รู้ว่าจะอธิบายอย่างไรดี...”

“ชาวหัตดินอาจจะมีเค้าโครงหน้าตาคล้ายๆ กัน เราไม่คุ้นเคยก็เลยแยกความแตกต่างไม่ออก พระองค์ครุ่นคิดถึงภารกิจและองค์ชายมากเกินไปจึงอุปาทานไปกระมัง”

“หรือจะจริงอย่างนั้น” เธอสังเกต “ฉันเองก็ไม่เห็นเหตุผลที่องค์ชายภควัตจะ... จะส่งคนมาที่นี่... แต่อย่างไรก็ตาม เธอคอยจับตาสังเกตดูด้วยก็แล้วกัน ถ้ามีอะไรก็รีบรายงานกลับไป ทางโน้นจะได้แก้ปัญหาได้ทัน”

“หม่อมฉันจะทำตามรับสั่ง”

เธอขยับกายจะผละกลับ ไม่วายหันมากล่าวอย่างหวังดีว่า

“ไปนอนพักผ่อนเถอะ ท่านนายพลจัดหน่วยทหารดูแลเข้มแข็งอย่างนี้คงไม่มีอันตรายอะไร ฉันเองเมื่อถวายสัตย์ต่อเหนือหัวแล้ว ถ้าไม่ตายเสียก่อนก็จะปฏิบัติงานให้ลุล่วง ไม่หนีหายไปไหนหรอก”

ประโยคหลังแม้จะเจือหัวเราะแต่ก่วงเสียงสะท้อนขมขื่น

อีกฝ่ายเตือนอย่างหวังใย “องค์หญิง... คุณหญิงเจ็ดกับพวกคิดไม่ดีกับพระองค์ โปรดระวังด้วย”

“ขอบใจ ฉันจะระวังตัว แต่คงไม่มีอะไรร้ายแรงหรอก”

เธอเดินเร็วกลับไป

พอเลี้ยวผ่านมุมตึก เธอก็ปะทะกับร่างสูงแข็งแกร่งของใครคนหนึ่งซึ่งโผล่ออกมาจากความมืด แขนแข็งแกร่งรวบรวมรัดต้นแขนและเอวของเธอไว้อย่างแน่น ทิพยก็เกือบจะกรีดเสียงร้อง แต่ว่ามือที่แข็งแกร่งปล่อยแขนเธอแล้วเลื่อนมาปิดทับริมฝีปากไว้

ในแสงสลัว ใบหน้าที่ลอยอยู่สูงขึ้นไปในระยะใกล้ประกอบด้วยไรหวาดเคราอ่อนๆ รกครีမ်แป่ปกคลุมคางและแก้ม... เหนือขึ้นไปคือดวงตาคมวาววามและคิ้วรูปสวย

เธอเบิกตากว้าง ฝ่ายนั้นกลับจงใจที่จะกดรัดไว้อย่างแน่นหนา ใบหน้าที่ก้มต่ำลงมาอย่างหมายมาดปรากฏประกายตาคมวาททำทนาย

ทิพยตื่นตะลึง พอรู้ตัวก็ดิ้นรนผลึกใส แต่ก็ไม่สายเลยกว่าอีกฝ่ายที่ตั้งใจกดรัดจะปล่อยให้เธอเป็นอิสระ เธอถอยห่างทันทีสัมผัสจางจ้วงทำให้เธอโกรธจนหน้าแดง น้ำเสียงสั้นขุ่นเคือง

“ผู้กองภักดี..! เพิ่งมาถึงก็รู้มรามาไม่รู้จักควรไม่ควร หรือว่านิสัยผู้ชายหัตดินเป็นอย่างนี้ทุกคน”

เสียงตอบเจือเยาะหยัน

“ผมกำลังทำหน้าที่ของผม คุณต่างหากที่ไม่รู้จักควรไม่ควร ดิกตีนป่านนี้จะออกมาคุยกับใคร”

ทิพยนิ่งชะงักงัน เสียงอย่างนี้เหมือนคุ้นเคย..!

เธอพยายามนึกย้อนกลับไป แต่จะนึกอย่างไรก็ไม่อาจทำให้ความทรงจำที่ลางเลือนกระจางชัดเจนขึ้นมาได้

เธอเพ่งมอง ร้อยเอกภักดีผู้นี้มีร่างกายสูงใหญ่ล่ำสัน สีหน้าเคร่งขรึมเย็นชา ไม่ใช่เจ้าชายหนุ่มน้อยบอบบางอ่อนโยนที่เธอรู้จัก หรือว่าเธอจะอุปาทานไปจริงๆ

“ฉันออกมาพูดคุยกับพี่ชาย”

“เขาเป็นพี่ชายของเธอจริงๆ หรือ” เสียงถามเยาะหยัน

“ก็จริงนะซิ เออละ หลีกทางได้แล้ว..!”

ประกายตาคมกล้าทำทนายยังคงจ้องมองเธอเนิ่นนานก่อนจะขยับหลีกทางให้ แต่พอเธอขยับจะเดินผ่านก็กลับถูกฉวยข้อมือดึงกลับเข้าหาร่างที่ยืนรับการปะทะ ทิพยตระหนกกับสีหน้าและดวงตาวาววามที่เหมือนจะมีคำถามและคำพูดมากมายอยากจะพูดที่จ้องมองเธอ หากแล้วเขาก็ปล่อยเธอร่างๆ

ทิพยเผลอไปเปิดประตูเข้าสู่ตัวตึก

เบื้องหลังบานประตูที่ปิดลง เธอตัวสั่นสั่นสลดลงกลอนรู้สึกหัวใจเต้นแรงจนต้องยกมือขึ้นกดไว้.....